

Dobrodružný příběh ze série NUMA®

CLIVE CUSSLER

A GRAHAM BROWN

MOŘE CHAMTIVOSTI

**Zásoby ropy mizí, světové burzy
krachují a klíčem k záchraně
je vyřešení historické záhady**

Moře chamtivosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler

Moře chamtivosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MOŘE CHAMTIVOSTI

CLIVE CUSSLER
A GRAHAM BROWN

MOŘE CHAMTIVOSTI

Román z archivů NUMA®

POSTAVY

STŘEDOMOŘÍ - 1968

David Ben-Avi Izraelský odborník na genetiku pracující na ostrově Gyaros.

André Cheval Francouzský vědec a vedoucí projektu Jericho.

Lukas Francouzský agent, člen SDECE, francouzské tajné služby.

Gideon První důstojník na izraelské ponorce INS *Dakar*.

NÁRODNÍ PODMOŘSKÁ A NÁMOŘNÍ AGENTURA

Kurt Austin Vedoucí Oddělení zvláštních projektů NUMA, světově proslulý potápěč a odborník na záchranné práce.

Joe Zavala Kurtův nejbližší přítel, geniální mechanik a konstruktér většiny speciálního vybavení NUMA.

Priya Kashmirová Vedoucí technologické sekce NUMA, po autonehodě upoutaná na invalidní vozík, ale odhodlaná pracovat v terénním týmu.

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA, absolvent Námořní akademie.

Hiram Yaeger Specialista NUMA na počítače, vlastník mnoha patentů souvisejících s výpočetní technikou.

St. Julien Perlmutter Historik a gurmán spolupracující s NUMA, majitel tisíců vzácných knih a artefaktů.

Paul Trout Člen Oddělení zvláštních projektů NUMA, doktor oceánografie, manžel Gamay.

Gamay Troutová Hlavní mořská bioložka NUMA, Paulova manželka, milovnice fitness a žena, která říká přesně to, co si myslí.

Kevin Brooks Kapitán lodi NUMA *Raleigh*.

POSÁDKA ROPNÉ PLOŠINY ALPHA STAR

Rick L. Cox Provozní ředitel a inspektor vrtů na ropné plošině Alpha Star.

Leon Nash Dělník a člen posádky Alpha Star.

NOVUM INDUSTRIA

Tessa Francová Zakladatelka a ředitelka Novum Industria, energetické společnosti zaměřené na vyspělé alternativní technologie, konstruktérka jedinečného obojživelného letounu *Monarch*.

Arat Buran Šéf Středoasijského ropného konsorcia, Tessin bývalý milenec, momentálně spolupracující se společností Novum na základě tajné finanční dohody.

Pascal Millard Zavrhaný francouzský genetik, nyní pracující pro Novum.

Brian Yates Inženýr a konstruktér revolučních palivových článků společnosti Novum.

NÁMEZDNÍ VOJÁCI

Volke Pilot ponorky a bývalý žoldák, pracuje pro Tessu na rozličných úkolech.

Woodrich Ekologický fanatik, chce za každou cenu docílit konce ropného věku, známý pod přezdívkou Woods.

Alexander Vastoga Ruský bývalý pilot helikoptér a žoldák, který je k mání za velmi vysokou cenu.

FLORIDA

Misty Moon Littlefeatherová Expertka na elektroniku a Joeova stará kamarádka.

Redfish Mistyin otec, odjakživa podezíravý vůči Joeovým úmyslům s jeho dcerou.

WASHINGTONŠTÍ POLITICI

Lance Alcott Vedoucí vládní agentury FEMA, usilující o řízení likvidace havárie Alpha Star.

Leonard Hallsman Bývalý geolog, nyní náměstek ministra pro národní zdroje a energetickou bezpečnost.

James Sandecker Viceprezident USA, zakladatel a bývalý ředitel NUMA.

BERMUDY

Macklin Hatcher Zámožný investor a spekulant, falešná identita Kurta Austina.

Ronald Ruff Hatcherův asistent, falešná identita Joea Zavaly.

IZRAEL

Admirál Natal Izraelský admirál, starý přítel Rudiho Gunna, v současnosti vedoucí Námořních archivů v Haifě.

LODĚ A LETADLA

INS Dakar Izraelská ponorka zakoupená od Velké Británie, která se ztratila v lednu 1968 po cestě z UK do Haify.

Minerve (S647) Francouzská ponorka, zmizela roku 1968 zhruba pětadvacet mil od Toulonu.

Monarch Širokotrupý obojživelný letoun navržený Tessou Francovou a vyrobený v Kazachstánu.

Gryphon Silně vyzbrojený křídlový člun NUMA, používaný v rizikových prostředích.

ČÁST PRVNÍ

ZMIZENÍ

David Ben-Avi krácel po pěšině na skalnatém, větrném ostrově Gyaros. Pustý kus země byl dlouhý jen tři míle a v nejširším místě neměl napříč ani půl míle. Ležel v odlehlém koutě Středomoří, asi sto mil severozápadně od Kréty. Oficiálně byl sice neobydlený, ale Ben-Avimu a desítky dalších byl už skoro dva roky domovem.

S rukama v kapsách nastavoval tvář větru a šel svižným krokem. Středomořský vzduch dovedl být v lednu nepříjemně kousavý. Proti zatuchlým laboratořím a stísněným ubikacím, v nichž trávil většinu času, byl však příjemně čistý a svěží.

Ani ta samota nebyla tak zlá... dokud trvala.

„Davide,“ ozvalo se za jeho zády, „kam jdeš?“

Ten hlas mluvil anglicky s výrazným francouzským přízvukem.

Ben-Avi se na místě zastavil. *Kvočna už ho zase našla.*

Otočil se a uviděl, jak za ním pospíchá André Cheval. Cheval byl vedoucí francouzské skupiny na ostrově, ale dostal funkci šéfa celého osazenstva. V jednom kuse Ben-Aviho s něčím otravoval. Odpadky ve špatném kontejneru, po setmění zhasínat, dávejte si pozor kolem útesů.

Sám měl na sobě oděv do přírody, v ruce nesl vlněný námořnický kabát a ten teď podával Ben-Avimu. „Oblékni si to. Tady venku mrzne.“

Mrzne bylo trochu přehnané, ale Ben-Avi přijal kabát bez námitek, věděl, že nemá cenu se s ním dohadovat.

„Kam jdeš?“ zopakoval Cheval.

„Vždyť víš, kam jdu,“ odvětil Ben-Avi. „Na útesy, podívat se na západ slunce a trochu popřemýšlet.“

„Půjdu s tebou,“ oznámil Cheval.

„Copak nemůžu jít nikam bez gardedámy?“

„Jistěže můžeš,“ odpověděl Cheval. „Nejsi vězeň.“

To byla pravda. Ben-Avi i ostatní tu byli jako účastníci společného francouzsko-izraelského vědeckého projektu. Všichni se přihlásili dobrovolně, ale po tak dlouhé době strávené na pustém ostrově, jehož jednotvárnost narušoval jen jednou měsíčně příjezd lodi se zásobami, se cítili jako vězni, co přešlapují na místě a čekají na podmíněčné propuštění.

„Mám takový pocit,“ pronesl Ben-Avi, „že všichni, kdo přijdou na Gyaros, jsou v jistém smyslu vězni. Řekové tu po druhé světové válce drželi zajaté komunistické povstalce, o pět staletí dříve ho podobně používali Turkové a už Římané na tohle opuštěné místo poslali do vyhnanství neposlušnou dceru císaře Oktaviána.“

„Vážně?“ opáčil Cheval.

Ben-Avi přikývl. V duchu se podívil nad tím, jak ten Francouz může žít na ostrově takovou dobu, a nevědět o něm vůbec nic.

„Římané u toho aspoň přemýšleli,“ pokračoval. „Řekové postavili jen ty příšerné kamenné kobky, ve kterých bydlíme. Zato Římané vytesali do skály celý přístav. Vybudovali jímky na vodu, vykopali několik tunelů a podzemních vodojemů na dešťovou vodu, dokonce vymysleli způsob, jak ji vyčistit pomocí vápence, aby se nekazila. Měl by sis ty stavby prohlédnout, jsou vážně zajímavé.“

Cheval přikývl, ale nijak zvlášť zaujatě nepůsobil. „Zdá se, že Oktaviánova dcera si zasloužila hezčí vězení než komunističtí rebelové.“

Oba muži pokračovali v chůzi, ale protože stezka byla místy úzká, Cheval se držel o půl kroku pozadu.

„A o čem tady venku pořád přemýšlíš?“ vyptával se. „Že se vrátíš do Izraele?“

„O tom, a taky o dopadech naší práce,“ odpověděl Ben-Avi.

„Neříkej mi, že máš pochyby? Na to je teď trochu pozdě. Projekt je před dokončením.“

Ben-Avi se zastavil a pohlédl na Francouze úkosem. Ten projekt, jak to nazýval, byl obrovským krokem kupředu v úplně novém vědeckém odvětví

zvaném genetika. Zahrnoval manipulaci s buněčnými kódy, zasahování do designu živých tvorů. Teoreticky se tohle téma probíralo už celé roky, ale podobně jako u mnoha jiných vědeckých snah – počínaje atomovou energií a konče lety do vesmíru – jakmile se o něj začala zajímat armáda, pokrok se dramaticky urychlil.

„Měníme živé bytosti,“ řekl Ben-Avi. „Deformujeme život, vytváříme nový. To je děsivá odpovědnost.“

„Ano,“ přisvědčil Cheval, „několik dalších už se zmínilo o tom, že zasahujeme do božích záměrů. Taky máš ten pocit?“

„O kterém bohovi mluvíš?“ zeptal se Ben-Avi.

„O kterémkoli,“ odvětil Cheval. „O tom tvém, o tom mém... o celém univerzu. Vyber si. Tohle ti dělá starosti? Boží odplata?“

Ben-Avi se opět rozešel po stezce, teď už cítil vztek. „Kdyby si Bůh pro odplatu vybral zrovna tuhle chvíli, připadalo by mi to vážně hodně zvláštní. Zeptal bych se ho, kde byl, když se k moci dostali nacisti, když spustili křišťálovou noc. Zeptal bych se, kde byl, když v táborech hořely ohně a ve dne v noci spalovaly těla zavražděných Židů.“

„Takže tvou vírou otřásl holokaust?“

„Nejen holokaust,“ odpověděl Ben-Avi. „Celá válka. Než začala, studoval jsem strojírenství. Kvůli mým znalostem mě Němci odvěkli s sebou do Ruska. Koho nezabili po cestě tam Němci, toho po cestě zpátky zabili Rusové. Potom jsem byl v Berlíně, když z něj spojenecké bomby nadělaly trosky. Domy rozbily na cihly, cihly na prach. Bombardovali nás ve dne v noci, až vzduch zčernal a my se dusili s každým nádechem. A to ještě nebylo nic ve srovnání s Drážďany. Je zázrak, že to vůbec někdo přežil.“

Ben-Avi soustředil pozornost zpátky na pěšinu, právě dospěli k jejímu nejstrmějšímu úseku. Až dojdou nahoru, rozprostře se před ním výhled na oceán. „Jestli je Bůh, pak je mu buď jedno, co děláme, anebo je mu z nás už tak špatně, že nad námi zlomil hůl. A kdo by mu to mohl mít za zlé?“

Cheval přikývl. „Ty máš velké starosti, příteli. Takže jestli to není Bůh, co tě trápí, tak co tedy?“

„Děsí mě ta síla, kterou jsme rozpoutali,“ vysvětloval Ben-Avi. „Každý lidský vynález, každý objev, který jsme kdy učinili, byl nakonec zneužit ve válce. A tohle nebude jiné. Pamatuj si moje slova.“

„Tak proč v té práci pokračovat?“ zeptal se Cheval náhle ostřejším tónem. „Proč čekat, až bude dílo úspěšně dokončené, a pak ho začít zpochybňovat?“

Tuto otázku si Ben-Avi v duchu pokládal už stokrát. Proto už na ni měl vy-myšlenou odpověď. „Protože svět je kruté a nelítostné místo a Izrael musí dělat, co může, aby přežil. S boží pomocí, nebo bez ní.“

„Takže každá země hraje sama za sebe,“ doplnil Cheval. „To se mi snažíš říct?“

„Musí,“ přitakal Ben-Avi.

Když zdolával poslední úsek pěšiny, Ben-Avi už popadal dech, dýchal se mu tak obtížně, že neměl sílu pokračovat ve filozofování. Vyškrábal se až na vrcholek útesu a shlédl na chráněnou zátoku. Moře bylo klidné, odráželo se v něm zapadající slunce, dlouhé rameno vlnolamu ochránářsky objímalo malý přístav stejně, jak to dělalo už za dob svých římských stavitelů. Přístav měl být prázdný, avšak nebyl. V zátoce kotvilo dlouhé, útlé, zlověstně působící plavidlo – vynořená ponorka. Její příď mířila jako dýka rovnou do srdce ostrova.

Ben-Avi se překvapeně otočil a zjistil, že na něj Cheval míří pistolí.

„Obávám se, že máš pravdu,“ pravil Francouz. „Každá země hraje sama za sebe. Když nebudeme jednat my, bude jednat tvá vláda. A to nemůžeme dopustit.“

Z dále pod kopcem k nim dolehl tlumený zvuk střelby. Došlo k souboji – nebyla to žádná zuřivá bitva, jen tu a tam série osamocených výstřelů.

Ben-Avi udělal krok směrem k táboru.

„Nedělej to,“ varoval ho Cheval. Francouzova tvář byla pochmurná, jako by plnil úkol, kterému by se raději vyhnul. „Mrzí mě to. Ale kdybychom to neudělali, udělala by to tvá zem. Síla, kterou jste rozpoutali svou *genetikou*, může změnit svět, v němž žijeme, snáz než deset armád. Už teď je to zbraň. A hrozba obzvlášť pro Francii. Nemůžeme dovolit, aby skončila v cizích rukách.“

„Ne,“ kroutil hlavou Ben-Avi. „Je to jen odstrašující prostředek. Stejný jako vaše atomové bomby. Nikdy ho nikdo nepoužije.“

„Obávám se, že má vlast si to nemůže dovolit riskovat,“ odpověděl Cheval.

Od tábora k nim dolehla další střelba.

„Takže nás teď vyvraždíte?“ zeptal se Ben-Avi.

„Nikomu se nemá nic stát,“ ujistil ho Cheval. „Někdo se musel postavit na odpor.“

O tom Ben-Avi nepochyboval. I když měl podezření, že francouzští agenti v odpor možná doufali. „A já?“ otázal se bývalého přítele hlasem plným znechucení. „Spadnu nešťastnou náhodou z útesu, nebo mě nejdřív střelíš a pak až shodíš?“

„Nebud' směšný,“ řekl Cheval a kývl k ponorce. „Ty půjdeš s námi.“

2

FRANCOUZSKÁ PONORKA *MINERVE*, ASI PĚTADVACET MIL OD TOULONU

Osm dnů po vyplutí z ostrova Gyaros se ponorka *Minerve* blížila ke svému domovskému přístavu Toulon. Plula čtyřicet stop pod hladinou rychlostí osm uzlů a používala při tom diesellové motory, které nasávaly vzduch přes dlouhou kovovou trubku známou jako šnorchl. V tomto uspořádání postupovali takřka nepřetržitě už od Gyarosu a André Cheval se opravdu nemohl dočkat, až se konečně vynoří.

Dost hrozná byla už klaustrofobie z toho, že je zavřený pod vodou. Ještě to zhoršoval fakt, že *Minerve* přepravovala náklad navíc, k němu vybavení, zásoby a vzorky z laboratoře. Ale skutečnost, že ponorka byla přecpaná, protože vezla skoro dvakrát víc lidí, než pro kolik byla určená – kvůli přítomnosti Chevala, dalších francouzských vědců a deseti agentů téže národnosti, kteří na ostrově uskutečnili převrat –, činila situaci takřka nesnesitelnou.

Při tom všem nepomáhal ani hlodavý pocit viny z toho, že agenti vyvraždili všechny Izraelce kromě Ben-Aviho, a tak se Cheval každý večer musel uchylovat k pití, jen aby vůbec usnul.

Teď už ale byli ve francouzských vodách, skoro doma. Zítra touhle dobou bude Cheval sedět v pařížské kavárně a zapomene na všechno trápení díky čerstvému vzduchu a lahvi dobrého vína.

Do té doby musel stát ve stísněné řídicí místnosti ponorky a sledovat, co se děje kolem. Naproti němu se kapitán *Minerve* opíral o rukojeti periskopu s obličejem přitisknutým k okuláru. Každých pár vteřin se pootočil a prohledával další část hladiny – námořníci tomu někdy říkali *tanec se šedou dámou*.

Nakonec rukojeti pustil a udělal krok dozadu. „Žádná loď na dohled,“ konstatoval. „Zasunout periskop.“

Zatímco se periskop vracel do své šachty, kapitán se obrátil k radiodůstojníkov. „Dávejte pozor. Počasí se zhoršuje. Vlny mají aspoň osm stop. Až ke kanálu zůstaneme ponoření na hloubku šnorchlu.“

Na Chevala ten rozkaz působil jako rána pěstí do břicha.

A nebyl sám.

Nedaleko od něj se nad námořními mapami hrbil muž jménem Lukas. Lukas byl velitel týmu francouzských agentů, člen SDECE, francouzské kontrarozvědky. Byl to na první pohled drsný chlap mezi padesátkou a šedesátkou.

„Musíme se do přístavu takhle plazit?“ zeptal se Lukas. „Dosáhli jsme obrovského úspěchu. Měli bychom se vracet důstojně, ne-li triumfálně.“

Kapitán *Minerve* byl námořníkem celý život. Stejně jako mnoho dalších řadových vojáků tajným agentům s těmi jejich pokoutnými plány a naprostým nedostatkem kontroly nedůvěřoval. Jeho odpověď byla jasná a stručná. „Vážně se chcete vynořit, aby se z nás stal terč? Ted?“

Lukas ukázal na mapu a červenou čáru, vyznačenou ve vzdálenosti zhruba čtyř set mil od ponorky, která udávala nejbližší možnou polohu potenciálních izraelských lodí. „Na dvanáct hodin od nás není ani jedna izraelská loď. Nemají šanci nás chytit.“

„Oni mají i letadla, monsieur Lukas.“

„Ne s takovým doletem. A nic, s čím by si neporadily naše stíhačky Mirage.“

„To je možná pravda,“ přikývl kapitán, „ale nicméně zůstaneme do poslední chvíle pod vodou. A vy byste mi do toho jako host na mé lodi neměl mluvit.“

Lukas na jeho výtku jen vztekle zafuněl, obrátil se ke kapitánovi zády a odešel dozadu ke svým mužům.

Cheval se díval na hodinky a nepříliš úspěšně zápasil s klaustrofobií. Byl sedmadvacátý leden brzy ráno. Z ostrova vypluli večer devatenáctého. Byli skoro doma. Jakmile se vrátí na pevninu, udá Lukase za jeho jednání, které považoval za válečný zločin.

Těm všem, které zavraždili, už sice pomoci nemohl, ale slíbil si, že vymyslí nějaký způsob, jak zabránit, aby i Ben-Avi zmizel někde v neoznačeném hrobě.

Tři hodny. Už musí vydržet jen tři hodiny.

* * *

„MINERVE BUDE V PŘÍSTAVU za tři hodiny.“

Slova vyšla z úst muže ponurého výrazu, který stál v zšeřelé řídicí místnosti velmi podobné té na *Minerve*. Jmenoval se Gideon a byl prvním důstojníkem INS *Dakar*, izraelské ponorky zakoupené nedávno od Britů.

Tváře mu zakrývalo dvoutýdenní neudržované strniště. Jeho čelist protínaly jizvy jako brázdy oranici. Na průměr posádky ponorky byl dost vysoký a mluvil s hlavou staženou mezi ramena, aby se vešel pod potrubí zakrývajícím strop.

„Francouzi ukradli Izraeli něco velmi cenného,“ promluvil ke svým mužům. „A my jsme momentálně jediní, kdo jim tuhle nejnovější zradu může překazit.“

Dakar se nacházel na dva dny plavby od Southamptonu a mířil domů do Haify, když jeho cvičnou plavbu přerušila Enigmou šifrovaná zpráva od izraelského vrchního velení. Dostali rozkaz vrátit se maximální rychlostí k jižnímu pobřeží Francie a čekat, zatímco velitelství sesisovalo falešné zprávy o poloze a připravovalo krycí legendy a nekrology pro případ, že by jejich vysoce riskantní mise skončila neúspěchem.

A tak Gideon a jeho muži už skoro dva dny čekali a vymýšleli plány. Když pak konečně zachytili sonarový kontakt a potvrdili si, že jde skutečně o *Minerve*, nechali ponorku proplout a nalepili se jí na záda.

Rychle se dostali na sto yardů od ní. Tak blízko, že slyšeli otáčení její vrtule, ani nemuseli použít hydrofony.

Další úkol se však zdál nespílitelný. Gideon a jeho muži nebyli žádní speciální agenti, většina z nich nebyli ani zkušení námořníci, ale zato byl každý jediný z nich připravený bojovat a padnout za svou vlast.

Gideon jim vysvětloval: „Za starých časů nevyhrávali námořní bitvy námořníci, ale vojáci. Římaní, Fénici, Řekové – nabourali do nepřátelské lodi, vtrhli na palubu a bojovali a zabíjeli vlastníma rukama.“

Muži ho sledovali bez mrknutí oka. Jejich ještě hladké tváře prozrazovaly touhu napravit ohromnou křivdu. Nevěděli přesně, co je v sázce, ale zato dobře věděli, že je Francouzi už zase zradili.

Potom, co uvrhli na Izrael po šestidenní válce embargo na zbraně. Potom, co si ponechali stíhací bombardéry Mirage a malou flotilu hlídkových člunů, za které už Izrael zaplatil. Potom, co se zničehonic spřáhli s arabskými nepřáteli

Izraele. Teď Francouzi překročili mez toho, co už nelze dál tolerovat. Zabili izraelské občany a ukradli něco, kvůli čemu bylo izraelské vrchní velení ochotné riskovat i válku.

„Tohle nebude snadné,“ zdůraznil Gideon. „V těchto vodách nebyla zadržena loď už několik staletí. Ale dneska se to, zatraceně, stane!“

Muži zajásali. Měli k dispozici jen pár samopalů a pistolí, ale rozhodně měli na své straně moment překvapení. Drželi se za *Minerve* tak blízko, že je francouzská ponorka nemohla slyšet přes hukot vlastních motorů.

Zatímco se muži připravovali na to, jak vystoupí na horní palubu a naloží se na *Minerve*, radiodůstojník seděl opodál bez hnutí a rukou si tiskl sluchátko k uchu. „Zachycen přenos,“ oznámil nevesele. „*Minerve* hodlá zůstat zanořená až ke kanálu.“

To nebyla dobrá zpráva.

„Nemůžeme je přepadnout na dohled od pobřeží,“ upozornil jeden důstojník. „Francouzské letectvo nás dostane dřív, než ty věci stihneme najít.“

„Nebo na ně pošleme torpédo a skoncujeme s nimi hned,“ navrhl taktický důstojník.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Máme rozkaz získat ukradené materiály za každou cenu. Přišel přímo z Knesetu a od premiéra. Máme *Minerve* potopit, jen když nám bude hrozit zničení.“

„Ale těžko nastoupíme na loď, která je pod vodou,“ namítl taktický důstojník.

To Gideon věděl. Už o tom problému nějakou dobu přemýšlel. „Tak je budeme muset donutit, aby se vynořili.“

CHEVAL NA PALUBĚ *MINERVE* bubnoval prsty do námořní mapy. Byl stále na stejném místě jako během hádky s Luksem. Co pár minut kontroloval čas a polohu lodi. Obojí se plazilo šnečím tempem.

„Za jak dlouho budeme u kanálu?“ zeptal se.

Kapitán se na něj podíval, ale vzápětí se prudce otočil, protože celou ponorkou se rozlehlo ohlušující kovové skřípění.

Zřejmě muselo dojít k nějakému nárazu a ten hned vzápětí následovala vlna podtlaku, která vysála z kabiny vzduch a způsobila osazenstvu praskání v uších a bolesti dutin. Na ovládacím panelu se rozsvítily žluté a červené kontrolky a podtlak se stále zhoršoval.

„Šnorchl,“ oznámil důstojník pro ponor. „Zavřely se klapky. Je nefunkční.“

Šnorchl byl opatřen nouzovým uzávěrem, který trubici zavřel v případě, že se ocitla pod vodou. Byl-li šnorchl zavřený, dieselové motory byly nucené sát vzduch z jediného místa, kde byl k dispozici – z vnitřku trupu ponorky.

„Nařídil jsem plus tři metry nad hladinou,“ podivil se kapitán. Tak vysoko měl šnorchl vyčnívat nad vlny.

„Přesně v takové hloubce plujeme,“ potvrdil důstojník pro ponor.

Budto se náhle prudce zhoršilo počasí a narostly vlny, anebo se stalo něco se šnorchlem.

Všichni muži v řídicí místnosti obrátili zraky vzhůru, počítali vteřiny a doufali, že se šnorchl otevře.

Cheval ucítil vlnu nevolnosti, způsobenou částečně strachem, částečně prudkým poklesem tlaku. Podíval se na hodiny, tentokrát sledoval vteřinovou ručičku. Uplynulo třicet vteřin, pak čtyřicet. Situace se nezměnila.

„Voda v tunelu periskopu,“ oznámil jeden z poddůstojníků. „Horní uzávěry musí být porušené.“

Cheval si nedovedl představit nic děsivějšího, než když do zanořené ponorky vniká voda. I kdyby jen čůrkem. Zamyslel se nad kovovým skřípěním, nad otřesy v řídicí místnosti. „Museli jsme se s něčím srazit,“ odtušil. „Potřebujeme se vynořit.“

K jeho překvapení s ním kapitán souhlasil. „Možná něco plavalo ve vodě,“ řekl. „Půjdeme nahoru. Vynořit loď.“

Důstojník pro řízení ponoru vypustil balastní nádrže a změnil úhel kormidel. *Minerve* začala stoupat přídí napřed. Cheval sledoval vodu, která crčela dovnitř periskopem. Podíval se na hloubkoměr, zjistil, že se vynořují, a když ucítil, jak ponorka prorazila hladinu a vyrovnala se na ní, oddechl si úlevou.

Ozvala se další hlasitá rána a podtlak se vyrovnal tak prudce, že Chevalovi znovu zapraskalo v uších. „Hlavní klapky otevřené,“ ohlásil jeden z mužů. „Motory už dostávají vzduch zvenku.“

„Vpřed na čtvrtinový výkon,“ nařídil kapitán. „Jdu nahoru zjistit, co se stalo.“

Kapitán nechal u kormidla prvního důstojníka, odvedl skupinku mužů vzhůru do velitelské věže, otevřel vnitřní a následně i vnější poklopy.

Zalilo ho denní světlo. Šedé a jednobarevné, ale přesto krásné. Když v poklopu zmizely nohy posledního z mužů, Cheval závistivě mžoural na otvor. Bez

dalšího přemýšlení, a aniž by žádal o svolení, zvedl nohu na příčel žebříku a začal šplhat.

Vylezl nahoru, vystrčil hlavu na vzduch a strnul.

Periskop i šnorchl byly ohnuté ke straně v úhlu třiceti stupňů. Ocel byla potrháná a zdeformovaná nárazem. Kryt antény byl odstřižený.

Ještě zajímavější ale bylo, že kapitán a jeho skupinka mužů nekontrolovali poškození ani je neopravovali, nýbrž stáli před namířenými zbraněmi.

Muži v černém a se samopaly v rukou je donutili kleknout. Za nimi právě odrazely od ponorky dva motorové nafukovací čluny a mířily k přídí jiné ponorky opodál.

Než Cheval tu scénu stihl nějak zpracovat a zareagovat na ni, kdosi ho vyšklubl vzhůru z poklopu a mrštil jím proti stěně velitelské věže. Velký chlap se zanedbaným plnovousem mu zapíchl do hrudi hlaveň samopalu. „Ani slovo, jestli chceš žít.“

Cheval poslušně přikývl. Instinktivně věděl, kdo ti muži jsou, kdo musejí být. „Jste Izraelci.“

„Já jsem Gideon,“ přikývl vousatý muž. „Podle toho, že nemáš uniformu, soudím, že budeš jeden z francouzských vědců. Což znamená, že víš, co nás zajímá.“

Cheval zaváhal, ne ze vzdoru, ale z čirého šoku. „Vím, co chcete,“ řekl pak.

„Dobře,“ odpověděl Gideon. „Slez dolů jako první. Udělej nějakou hloupost a budeš taky první, kdo zemře.“

Cheval je vedl zpátky do ponorky, lezl po žebříku tak klidně, jak dokázal. Když byl asi v půlce, Gideon ho skopl dolů. Jeho pád odvedl pozornost. Zatímco posádka v řídicím prostoru sledovala Chevala, Gideon a jeden z jeho mužů se skočili dolů a přistáli na palubě.

Drželi samopaly a posádka byla nepřipravená. Nemělo cenu jim vzdorovat.

„Máme vašeho kapitána,“ oznámil jim Gideon. „Přišli jsme si vzít zpátky, co jste nám ukradli. Když budete spolupracovat, nikomu se nic nestane.“

Zatímco se *Minerve* houpala ve vlnách, po žebříku slezli další námořníci. Gideon nechal dva muže hlídat řídicí místnost a přinutil Chevala, aby jeho a ostatní odvedl hlouběji do ponorky. V každém úseku nasbírali další zajatce, většinu posádky překvapili v kajutách. Obklíčili i francouzské agenty. Všechny kromě Lukase.

„Hlídejte ty ostatní,“ nařídil Gideon. „Dva muži půjdou hledat Lukase. Okamžitě ho zastřelte.“

Když jeho lidi odešli, Cheval odvedl Gideona k Ben-Avimu. „Přišli jsme tě odvézt zpátky do Izraele,“ oznámil Ben-Avimu Gideon. „Ale ne bez těch materiálů.“

„Nevím, kde jsou,“ odpověděl Ben-Avi.

Gideon se obrátil na Chevala. „Kde jsou bakteriální kultury?“

„V jídelně.“

Cheval vykročil s Gideonem, Ben-Avim a ostatními Izraelci v zádech do jídelny. Vešli do prostoru, kde stálo několik válců z nerezavějící oceli s černými pásy na obou koncích.

Gideon poslal Chevala stranou a Ben-Aviho nechal válce zkontrolovat.

„Tohle je primární kmen,“ oznámil Ben-Avi u prvního válce. „A tohle –“

Než stihl dokončit větu, rozlehl se ponorkou rachot automatické střelby. Ben-Avi se skácel v dešti kulek. Odražené střely poletovaly po jídelně, všichni se vrhli na zem.

„Pravý roh, u mrazáků,“ křikl jeden z Izraelců. Cheval ležel na zemi a choulil se do klubíčka, zatímco Gideon spustil střelbu. Když Cheval zvedl zrak, Lukas byl mrtvý, ležel na palubě na břiše v kaluži vlastní krve. Ben-Avi, který ležel o pár stop dál, na tom nebyl o mnoho lépe.

Cheval k němu doběhl a snažil se mu zastavit krvácení. „Je mi to líto,“ sténal. „Všechno je to moje vina. Prosím, odpusť mi.“

Ben-Avi hleděl skrz Chevala, jako by tam nebyl. Pohnul ústy, aby něco řekl, ale promluvit už nestihl.

KDYŽ BYLA PONORKA pod kontrolou a první část materiálů spolu s několika vězni na cestě na *Dakar*, Gideon kontaktoval kapitána. Nedostal dobré zprávy.

„Francouzské letadlo na radaru, míří k nám. Nevím, co chystá. Utéct odtud bude možná těžší, než jsme čekali. Okamžitě se zanořujeme a odplouváme. Vy a vaši muži musíte zůstat na *Minerve* a odplout s ní do Izraele.“

Gideon byl překvapen. „Máme unést *Minerve*?“

„Nepošlu ji ke dnu s celou posádkou na palubě, ale taky jim nemůžu obléct vesty a nechat je plavat do přístavu, aby o nás všem pověděli. Musíme tu loď odvézt. Jakmile budeme v Haifě, pošleme námořníky domů.“

„Když Francouzi nenajdou vrak, budou mít podezření,“ namítl Gideon. „Budou nás hledat o to rychleji.“

„Zkuste je nějak oklamat,“ nařídil mu kapitán *Dakaru*. „Vylejte do vody naftu a vyhodte nějaké záchranné vesty a věci, pak se zanořte a plujte na jih. Budeme doufat, že si pomyslí, že se *Minerve* potopila.“

„A když budou přesto hledat?“

„Budou hledat nás,“ odpověděl kapitán. „V každém případě se dvěma ponorkami budeme mít větší šanci dostat ty materiály zpátky do Izraele než s jednou. Jestli aspoň jedna dopluje domů, bude Izrael bezpečnější než dnes.“

Gideon by byl *Minerve* raději potopil, s posádkou nebo bez. Neměl nejmenší chuť plout s Francouzi na palubě. Bylo tolik způsobů, jak ponorku sabotovat, tolik možností, jak se mohlo všechno pokazit. Přesto udělal, co mu nařídili. Vylil do vody čtyři sta galonů motorové nafty a vyházal z ponorky všechno, co mohlo plavat a vypadat jako trosky.

Pokus přimět Francouze k přesvědčení, že se jejich ponorka potopila, mu zabral jen pár minut. Jakmile byl hotov, *Minerve* mohla vyrazit na cestu.

Když se dvě ponorky obracely každá na jinou stranu, *Dakar* jim zablikáním světel popřál šťastnou cestu a potom zmizel pod vodou.

Minerve se zanořila ani ne o dvě minuty později. Ani jedna z lodí už se nad hladinu nikdy nepodívala.

ČÁST DRUHÁ

INFERNO

Rick L. Cox stál v řídicím středisku ropné plošiny Alpha Star ve výšce deseti poschodí nad vodou.

Cox byl provozní ředitel, což znamenalo, že dohlížel na celý těžební proces. Tuhle práci miloval a za třicet let v ropném byznysu si pro leccos vyvinul šestý smysl. Dneska ho nepotřeboval. Jediný pohled na kontrolní panel mu prozradil, že už tak mizerný den bude ještě horší.

Průtoky a hladiny tlaku v potrubích byly špatné. A navíc se stále zhoršovaly. Klesaly čím dál víc, přestože plošina Alpha Star i její dvě sestry pumpovaly do mořského dna obrovská množství filtrované vody, aby naftové pole natlakovaly a vytlačily černé zlato a zemní plyn vzhůru.

„To není možné,“ křikl Cox k mužům z posádky. „Kolik vody tam čerpáme?“

„Překračujeme maximální kapacitu,“ zakřičel na něj zpátky jeden z techniků. „Všechna čerpadla běží na plný výkon.“

I přesto registrovali jen slabý přítok zemního plynu a vůbec žádnou ropu.

Cox si naklonil certifikovanou ochrannou přilbu ke straně, podrbal se na hlavě a pak popadl vysílačku. Alpha Star spolupracovala se dvěma dalšími plošinami na záchraně skomírajícího ropného pole. Třeba práce vážne na některé z nich.

„Alpha dvě, je tam někdo?“ promluvil Cox do vysílačky.

„Alpha dvě se hlásí,“ odpověděl mu hlas se zdravým jižanským přízvukem. „Slyším tě dobře.“

„Jaký máte vstřikovací tlak?“

„Jsme skoro na červené čáře.“

Cox stiskl tlačítko na vysílačce. „Alpha tři, můžete nám přidat tlak?“

Předák třetí plošiny odpověděl bez zaváhání: „*My jsme tady taky na maximu, šéfe. Jestli se ta ropa brzy neobjeví, budeme to muset odpískat.*“

„To s dovolením posoudím sám.“ Cox se znovu rozhlédl po cifernících. „Udržujte tlak. Geologové přísahají, že tam dole je celé moře ropy. Jestli mají pravdu, dostaneme ji odtud. Budu vrtat dalších sto stop do hloubky. Pak už se musí objevit.“

Když Cox domluvil, otočil se na Leona Nashe, jednoho z dělníků v jeho posádce. „Vyvrtejte dalších sto.“

Nash zaváhal. „Kluci už mají trochu strach, šéfe. Nikdo nechce, aby to najednou vyprsklo.“

Cox nad jeho námitkou mávl rukou. „Máme tam všechna bezpečnostní opatření. Jen zkontrolujte úhel vrtu a prohlubte ho o dalších sto stop.“

Nash se s ním dál nedohadoval. Velmi pečlivě a raději dvakrát zkontroloval nastavení a znovu spustil vrták. Tlustá roura uprostřed obrovské vrtné plošiny se začala otáčet. O šest tisíc stop níž se karbidová vrtná korunka začala zakusovat hlouběji do země a čerit bahno, sůl a vrstvy porézní horniny. Trubkou začala vzhůru stoupat bahnitá kaše, ale nic víc.

„Padesát stop,“ hlásil Nash. „Sedmdesát stop.“

„Je tam něco?“

„Průtok se nezvýšil,“ oznámil Nash.

Cox to nechápal, teď už by měli být hluboko v ropě. „Teď už opatrně,“ nařídil. Jestli tam ropa je, je pod obrovským tlakem, k němuž přispíval ještě tlak z vody čerpané pod ni. Kdyby ji napíchli příliš rychle, mohlo by dojít k náhlému nekontrolovatelnému uvolnění známému také jako blowout či výtrysk. Jako když otevřete plechovku s limonádou potom, co jste ji pořádně protřepali.

„Zbývá třicet stop,“ odpočítával Nash. „Dvacet...“

Ručičky na panelu zakmitaly. Tlak v rozvodné síti začal stoupat.

„Zastavte to,“ nařídil Cox.

„V potrubí je kapalina a plyn,“ zamával Nash pěstí ve vzduchu. „Tlak stoupá.“

Dělníci za nimi zajásali.

Než se k nim Cox stihl přidat, řádka indikátorů na jeho panelu změnila barvu ze zelené na žlutou.

Ve stejnou chvíli se ozvala vysílačka. „*Hromadění tlaku v rozvodné síti,*“ oznámil předák Alphy 2. „*Máme tu pár děsivě vysokých čísel.*“

To Cox viděl taky. Obrátil se zpátky na Nashe: „Pořád vrtáš?“

„Ne.“

Povyk ve vysílačce nabíral na intenzitě. Brzy předáci Alphy 2 a Alphy 3 hulákali jeden přes druhého.

„*Deset tisíc psi a pořád roste.*“

„*V hlavním vedení roste teplota.*“

„Vypnout vstřikovače,“ nařídil Cox.

Dělníci přetáhli páky do polohy zavřeno a hučení čerpadel v odlehlé části plošiny utichlo. Když se do podložní horniny nepumpovala další voda, tlak by se měl stabilizovat. Jenže se to nestalo.

„*Dvanáct tisíc psi,*“ hlásila Alpha 2. „*Třináct...*“

Cox tyhle komentáře ani nepotřeboval. Přesně totéž viděl přímo před sebou. Žluté indikátory začaly blikat a pak se změnilly na vzteklou, křiklavou rudou.

„Selhání uzavíracího ventilu,“ křičel z druhé strany místnosti Nash. „Tlak v hlavním vedení je na patnácti tisících. Vypusťte trubky, nebo celé vedení bouchne.“

Cox neměl na výběr. Položil dlaň na tlačítko nouzového uvolnění tlaku a stiskl ho.

Dole pod plošinou síť křižujících se trubek propojila vrtné plošiny mezi sebou a s rozvodnou sítí. Na kritických místech se otevřely velké ventily, aby vypustily nadměrný tlak plynu do moře.

Uvolněný zemní plyn měl stoupat vodou nahoru, rozprostírat se a řádnout cestou k hladině a způsobit tak masivní, ale neškodný var bublin ve vodě. Místo toho se vrtnou plošinou začal šířit dunivý zvuk.

„*Máme tu oheň ve vodě,*“ křikl předák Alphy 2.

V mezeře mezi dvěma plošinami vytryskl z vody tyčící se plamen. Šířil se po hladině hadovitým pohybem, spojoval se s dalšími ohnivými vlnami a brzy obklopoval všechny tři plošiny.

„Uzavřít plošinu!“ nařídil Cox.

Dveře všech úseků se zabouchly před kouřem a plameny, ale zatímco se plošina záruvzdorně uzavírala, začalo ji zachvacovat něco jiného, chvění vycházející odněkud z veliké hloubky. Brzy otrásalo podlahou a podlamovalo kolena.

„Nárůst tlaku v šachtě,“ volal Nash. „Blowout!“

To byla ta zatím nejhorší zpráva. Znamenalo to, že vlna natlakovaného plynu se procpala kolem vrtáku a stoupá vzhůru šachtou, kterou vyvrtali.

Ručička tlakoměru se ocitla mimo stupnici. Bublina plynu explodovala skrz bezpečnostní uzávěr a vzkypěla vzhůru přímo do středu vrtné plošiny. Vznítla se hned v okamžiku, kdy se setkala se vzduchem, a vybuchla v srdci plošiny jako tisícilibrová bomba.